

hobuse-wäe teenistuses olnud!“ „Astuge siis minu teise hobuse selja,“ ütles postipois, „sest siit on weel pool pennikoormat maad linna.“ Teine teise kõrwas sõites ütles soldat: „aga ei tea kuhu ma linnas weel ööemaale woin jääda, sest mul ep ole mite kopikat.“ „Tulge minu hobuse talli, seal on soe ja kui teil peaks kiilm olema, woin teile paar hobuse tekki anda.“ Seda pakumist wötis soldat tänuga vastu.

„Home tahan mina teid hea meelega aidata,“ ütles postipois lahkest südamest. „Meie linnas on üks maea, kus wanad, haiged ja ka waesed teekäiad saawad vastu-wõetud ja nende eest hoolt kantud ja tohter läib seal haigeid waatamas ja arstimas. Home kui mul aega on, lähen teiega rae kohtu pea wanema juure.“ „Kas se on ita weel seefama wana?“ küsis äkitselt soldat. „Noh, kas teie meie linna siis tunnete?“ küsis postipois imeteledes. „Olen furd ammust aeast, siit läbi tulnud, wastas wana, sel korral oli siin üks wana wihane raepea wanem, kes kui koer inimeste wastu haukus.“ Oh se! ütles postipois, se on juba ammu surnud. Niid on meil üks armas, lahke mees, kes teiste peale halastab, mis wana ilmaegi ei teinud. Kui keegi furd kogemata tema jala peale oli tallanud, siis tema ei unustanud seda surmani mite ära!“ Nende sõnade peale õhtas soldat sügawaste südamest. „Kelle juures teie sel korral, kui enne siin käisite, korteris olite?“ küsis postipois

weel. „Ühe sepa paeas, kus mina sugu tööd tein, sest mina olen õpetud sep.“ „Wõi selle juures, ütles postipois. „Ma olen teda ka weel tunnud. Aga se oli ise päris laku-koer!“ „Kas tema ka juba surnud?“ küsis soldat. „Jah, tema on surnud, tema naene ja lapsed ka, sest sugust wole ühtegi enam järel.“

Soldat oli niid wait, aga postipois kuulis et tema ueste sügawaste südamest õhtas. Mehel wõib küll suur häda olla mõtles postipois. Kui nemad wiimaks linna tulid, olid kõik jo magamas, posti peremees ja teised postipoisid. Selle läbi julgus postipois oma seltsimehe talli wõtta, tegi temale magamise aset ühe tühja suure laera kirstu sisse ja heitis ise oma asemele. Aga tema ei jäänud mite kohe magama. Wõna aea pärast, kui ehk soldat wõis arvata, teda jo magavad, kuulis postipois soldati nutmist, õhtamist ja õigamist, nenda et tema ei saanud magada. Kui aga sugu liikumist tallis kuulda oli, siis oli ta kohe wait, aga ni pea kui kõik jälle waka oli, olid läda healed ka jälle kuulda! Postipois piidid küll mõned sõnad, mis kuulda olid aratuulata, aga mite üks sõna, kellest tema oleks täit aru saanud kõlas tema kõrwa.

Teisel homikul wiis postipois teda, nenda kuidas tema lubanud, rae kohtu pea wanema juure. Tema wötis soldati lahkest wastu ja andis temale sedelit, et teda wõi waeste hoone wastu wõetud saama. Siis wiis postipois teda senna maease.